

Συνέντευξη με τους Social Waste

Συνέντευξη: Ιωάννα Μαραβελίδη

Οι Social Waste δημιουργήθηκαν τον 1999 στο Ηράκλειο της Κρήτης. Συνδυάζουν τον ξεχωριστό κοινωνικοπολιτικό στίχο και το δυναμισμό του χιπ χοπ με τους παραδοσιακούς ήχους και τα όργανα της Μεσογείου. Το Νοέμβρη του 2013 κυκλοφόρησαν το δίσκο «Στη γιορτή της Ουτοπίας» ενώ αυτή τη στιγμή βρίσκονται στο στούντιο και ετοιμάζουν τη νέα τους δουλειά...

Βαβυλωνία: Ξαναβγήκατε στο προσκήνιο το 2013, μετά από 14 ολόκληρα χρόνια απουσίας, γιατί όπως λέτε «η εποχή δεν σηκώνει σιωπή». Τώρα περιμένουμε το νέο σας άλμπουμ με ανυπομονησία. Πείτε μας δυο λόγια για το τι ακριβώς ετοιμάζετε.

Social Waste: Η αλήθεια είναι ότι ξαναβγήκαμε στο προσκήνιο μετά από περίπου 7 χρόνια απουσίας. Μέχρι το 2005 ήμασταν ενεργοί στη Freestyle Productions αρχικά, και αυτόνομα αργότερα. Από τότε μέχρι και το 2011-12 που αρχίσαμε να δουλεύουμε τη «Γιορτή της Ουτοπίας» κάπως είχαμε χαθεί. Και από τη σκηνή, αλλά και μεταξύ μας σαν μπάντα, γιατί σαν παρέα υπήρχαμε πάντα. Για δικούς του λόγους ο καθένας είχαμε αφήσει το τραγούδι σε δεύτερη μοίρα.

Αυτή τη στιγμή ετοιμάζουμε δυο πρότζεκτ. Το ένα είναι το καινούριο άλμπουμ των Social Waste που θα έχει τον τίτλο «Με μια πειρατική Γαλέρα», ενώ ήδη έχουμε κυκλοφορήσει στο socialwaste.org και στο youtube ένα καινούριο τραγούδι από αυτό το άλμπουμ έτσι για να πάρετε μια γεύση! Λέγεται «Τι άλλο να κάνω». Στα live μας παίζουμε και άλλα τραγούδια από το καινούριο Social Waste, έτσι για να τα δοκιμάσουμε πριν βγουν!

Επίσης ετοιμάζουμε και ένα δεύτερο πειραματικό πρότζεκτ, παρέα με τα Αντίποινα, το οποίο λέγεται «Το χιπ χοπ της Μεσογείου». Σε αυτό το πρότζεκτ προσπαθούμε να κάνουμε ραπ τραγούδι

χρησιμοποιώντας μεσογειακά όργανα ηχογραφημένα ζωντανά, όχι σαμπλαρισμένα πλέον. Αυτό το πρότζεκτ το δουλεύουμε παράλληλα και ελπίζουμε να το τελειώσουμε μερικούς μήνες μετά από τη «Γαλέρα».

Β: Οι στίχοι σας αποτελούνται από πολλές ιστορικές και κοινωνικοπολιτικές αναφορές. Με αυτό το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό σας αναφέρεστε σε μορφές και κινήματα, μιας ευρείας κλίμακας, που φτάνουν από τους Ζαπατίστας έως μέχρι και τον Άρη Βελουχιώτη. Μπορεί κάποιος να βρει κάτι κοινό μεταξύ όλων αυτών των αναφορών, που συχνά αντιπροσωπεύουν διαφορετικές προτάσεις για την αλλαγή της κοινωνίας, και πώς ονειρεύεστε εν τέλει εσείς αυτήν την αλλαγή;

Ναι, ο κοινός παρονομαστής είναι μάλλον η αναζήτηση της ουτοπίας! Μιας ουτοπίας αντιεξουσιαστικής, αταξικής, ακρατικής, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, αντικαπιταλιστικής... Ίσως όλες αυτές οι ιστορικές μορφές να διαφωνούσαν στα «μέσα» που θα χρησιμοποιούσαν, αλλά στο «σκοπό», στον «προορισμό» πάνω-κάτω τα βρίσκανε.

Τώρα τη δική μας «ουτοπία» εμείς προσπαθούμε να την κάνουμε πράξη και μέσα στην ίδια τη λειτουργία της μπάντας. Είναι, ας πούμε, ένα συλλογικό πείραμα που κάνουμε. Δηλαδή έχουμε ισότητα μισθών -όταν παίρνουμε- και απόψεων, προσπαθούμε κανείς να μην ασκεί εξουσία πάνω στους υπόλοιπους για οποιοδήποτε λόγο, ενώ οι αποφάσεις μας λαμβάνονται από όλα τα μέλη της μπάντας αμεσοδημοκρατικά και οριζόντια. Επίσης προσπαθούμε να επιδεικνύουμε αλληλεγγύη και συλλογικότητα σε όλες τις εκφάνσεις της μπάντας, αλλά και στις κοινωνικές μας δράσεις και προσπαθούμε να μη δρούμε «καπιταλιστικά», «εξουσιαστικά» δηλαδή! Αν θεωρούμε ότι θα επιθυμούσαμε να πληρωθούμε για τη δουλειά μας, είτε αυτό είναι για ένα άλμπουμ (που έχουμε αποφασίσει να τα βγάζουμε δωρεάν στο ίντερνετ) είτε αυτό είναι ένα live, βάζουμε μια δίκαιη τιμή στην εργασία μας και όσοι γουστάρουν στηρίζουν. Και σε αυτή την περίπτωση βέβαια, δε θα αφήσουμε απέξω κανέναν που μπορεί στη συγκεκριμένη στιγμή να αδυνατεί να μας στηρίξει οικονομικά! Ε,

κάπως έτσι ονειρευόμαστε και την αλλαγή της κοινωνίας!

B: Πρώτη φορά αριστερά, λοιπόν. Ποιες είναι οι εντυπώσεις σας από την αριστερά της εξουσίας;

Η δική μας αριστερά δεν είναι εξουσιαστική. Οπότε, αυτή της εξουσίας δεν την πιστέψαμε ποτέ και δε μας εκφράζει. Και ίσως και να πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε τι σημαίνει σήμερα αριστερά. Είναι η σοσιαλδημοκρατία του ΣΥΡΙΖΑ αριστερά; Μας εκφράζει περισσότερο αυτό που είχε πει ο Χρόνης ο Μίσσιος σε μια συνέντευξη, και είχε γράψει και σε ένα άρθρο ο Κοροβέσης: ότι δηλαδή η αριστερά πρέπει να ζητάει το ανέφικτο, να κυνηγάει την ουτοπία, να έχει φαντασία και ήθος. Να εμπνέει. Το να διαχειρίζεσαι τον νεοφιλελευθερισμό με λίγο πιο ανθρώπινο τρόπο από το Σαμαρά και τον Παπανδρέου δεν το παραγνωρίζουμε -γιατί για πολλούς ανθρώπους ίσως σημαίνει ότι θα ξαναπάρουν τη δουλειά που έχασαν και για μια οικογένεια σήμερα είναι πολύ σημαντικό αυτό- αλλά δεν είναι αυτό που ονειρευόμαστε. Άσε που σώζει την τιμή του κοινοβουλευτισμού και της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας που τους την είχαμε κηλιδώσει!

B: Πολύς λόγος γίνεται για το κατά πόσο πρέπει μία μουσική υποκουλτούρα, όπως είναι το hip-hop, να μπαίνει σε εμπορευματικά πλαίσια. Απ' την άλλη, υπάρχει η άποψη που λέει ότι ο καλλιτέχνης πρέπει να αμοίβεται για τον κόπο του. Εάν μάλιστα ανήκει στον κινηματικό χώρο χρειάζεται ιδιαίτερη στήριξη ώστε να συνεχίσει να υπάρχει. Ποια είναι η γνώμη σας; Εσείς θα επιλέγατε να συνεχίσετε την ενασχόληση σας με το συγκρότημα για αμιγώς επαγγελματικούς και βιοποριστικούς λόγους;

Αν μπορούσαμε γιατί όχι; Με δικούς μας όρους, όχι κάποιας εταιρίας βέβαια. Να ξέρετε ότι για να πάμε να παίξουμε σε μια συναυλία, κινηματική ας πούμε, θα πρέπει πέντε άνθρωποι να πάρουν άδεια από το αφεντικό τους (όσοι έχουν), να χάσουν μια μέρα (ή παραπάνω) μεροκάματο, να βρουν αντικαταστάτη στη δουλειά τους, ενώ για να ηχογραφήσουμε ένα άλμπουμ θα πρέπει

να πληρώσουμε ηχοληψία, ηχογράφηση, μαστερινγκ. Όλα αυτά είναι έξοδα που βάζουμε από την τσέπη μας. Αν τώρα μπορούσαμε να ζούμε από τη μουσική μας, δε θα χρειαζόταν ούτε άδειες από αφεντικά να παίρνουμε, ούτε να κάνουμε δουλειές του ποδαριού ή που δε γουστάρουμε για να πληρώσουμε τα στούντιό μας, και επιπλέον θα μπορούσαμε να παίζουμε και στα κινηματικά live πιο άνετα! Δωρεάν φυσικά, αφού το βιοπορισμό μας θα τον κάναμε από άλλα live!

Με λίγα λόγια να σου πούμε πως το βλέπουμε: Εμείς όπου και όποτε μας χρειάστηκε το κίνημα πήγαμε και παίξαμε. Δωρεάν, ζητήσαμε μόνο τα έξοδά μας, και πολλές φορές τα βάλουμε και από την τσέπη μας. Και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε. Θα θέλαμε όμως, όταν κι εμείς θα χρειαστούμε στήριξη να την έχουμε!

Β: Είστε ξεκάθαρα ένα συγκρότημα που ασκεί πολιτική και κοινωνική κριτική μέσω της τέχνης μέσα σε μία περίοδο πολυδιάστατης κρίσης. Μπορεί η τέχνη να αλλάξει τον κόσμο;

Θα σου απαντήσουμε με μια φράση του Αναγνωστάκη:

«Κανένας στίχος σήμερα δεν κινητοποιεί τις μάζες.

Κανένας στίχος σήμερα δεν ανατρέπει καθεστώτα.»

Έστω.

Ανάπηρος, δείξε τα χέρια σου.

Κρίνε για να κριθείς!